

-***-

SENTÈNCIA 10-01 DE 3 DE MAIG DE 2001

Ponent : M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELLO

ANTECEDENTS DE FET

I.-RESULTANT: que en la causa de referència seguida per imprudència amb resultat de lesions, el Tribunal de Corts dictà sentència en data 14 de novembre de 2000, la part dispositiva de la qual diu: "FALLEM: que hem d'absoldre i absolem Fernando F.O. del delictes major de lesions per imprudència de que venia acusat, declarant-se d'ofici les despeses processals causades".

II.- RESULTANT: que el citat Fallo te com a antecedents el següent fet provat, segons el primer Resultant de la sentència, que diu: "provat i així es declara que en data 2 de març de 1999 vers les 9,30.-hores, el processat Fernando F.O., major d'edat, de nacionalitat espanyola, i sense antecedents penals, circulava conduint el vehicle de la seva propietat Marca Seat Màlaga, matrícula AND-A9878 per l'Avda. Tarragona d'Andorra la Vella, en direcció vers la Vila d'Escaldes, i en arribar a la rotonda coneguda com la vinya, sent a l'interior, girà a l'esquerra amb intenció de dirigir-se de nou vers Santa coloma quan es produí una col·lisió amb la motocicleta marca Yamaha SH 50 matrícula AND-4793, que conduïda pel seu propietari Paulo Jorge M.S. circulava al darrera per la part esquerra.

A conseqüència de la col·lisió resultaren amb danys materials els dos vehicles, estan localitzats els del vehicle automòbil al pàraxocs davanter esquerre, ratllat el parafang del mateix costat i trencat l'envellidor de la roda i, sent per la seva banda, els danys de la motocicleta també a la seva part davantera així com haver sofert el seu conductor lesions que han necessitat més de 90 dies per curar".

III.- RESULTANT: que durant el procés davant el Tribunal de Corts, el Ministeri Fiscal qualificà provisionalment els fets com a constitutius d'un delictes d'imprudència amb resultat de lesions, tipificat a l'article 197 del Codi Penal, del que considerarà autor al processat, sense que concorressin circumstàncies modificatives de la responsabilitat penal, sol·licitant les penes corresponents. Però en l'acte del judici oral, en el

tràmit de qualificacions definitives, al·legà que no hi havia elements suficients de prova contra el processat i, modificant les seves conclusions provisionals, sol·licità la seva absolució, que acordà la sentència segons ha quedat transcrit. La representació i defensa lletrada de Paulo Paulo Jorge M.S., qualificà també els fets com a constitutius de delictes d'imprudència amb resultat de lesions i s'adherí a la qualificació formulada pel Ministeri Fiscal.

IV.- RESULTANT: que contra la citada sentència s'interposà recurs d'apel·lació per la representació del lesionat Paulo Jorge M.S., que fou admès i substanciat en forma legal, al qual s'oposaren les demés parts, remetent-se la causa i els escrits d'al·legacions a aquesta Sala, la qual disposà la celebració de la Vista pública del recurs en el que ambdues parts insistiren en els seus plantejos resumint les seves al·legacions escrites.

V.- RESULTANT: que el lesionat recurrent fonamenta el seu recurs contra la sentència absolutòria mostrant el seu desacord amb aquella resolució, en especial contra el paràgraf que transcriu entre cometes, relatiu a la forma en que es pogué produir l'accident, combatent aquella explicació i raonant que a conseqüència del xoc ha estat el recurrent "el que més ha sofert danys físics, psíquics, morals, mentals, personals, professionals i econòmics", havent-li quedat unes seqüeles als braços a més d'haver tingut que fer front a les despeses mèdiques, segons consta en la documentació obrant en la causa. Al·legà també el seu desacord amb el segon Considerant de la sentència quan diu en ordre a la explicació de la forma de produir-se els fets "que les dues versions són contradictòries i possibles: o bé el conductor del vehicle no veié la motocicleta o bé fou el motorista qui no veié la maniobra del turisme amb suficient antelació". Raona sobre aquest extrem que "el perjudicat innocent ha de veure's més afavorit per la Llei" i s'haurien de tenir en compte les lesions i seqüeles físiques i psíquiques que pateix des de l'accident, havent acceptat la Caixa Andorrana de Seguretat Social una pensió d'invalidesa, al·legant que la jurisprudència andorrana, existint un dubte no creat per la part recurrent sinó per la sentència, afavoreix i és protectora del perjudicat.

VI.- RESULTANT: que el Ministeri Fiscal comparegué i front a les al·legacions del recurrent s'oposà al recurs al·legant que el que es presumeix per Llei és la innocència del processat, al qual no se li pot exigir l'aportació de cap prova de la seva innocència, i que en quant a la forma de produir-se l'accident sorgiren en el

judici dues versions oposades i contradictòries, ambdues possibles, pel que en el moment de concloure per a conclusions definitives optà per sol·licitar la lliure absolució del processat, ressaltant el Ministeri Fiscal el fet que el ciclomotor del recurrent tingui danys únicament en el lateral dret és indicador que xocà contra un vehicle que es trobava a la seva dreta, el que, sumat al punt on es produí la col·lisió, indica que el recurrent avançava indegudament per l'esquerra el vehicle conduït pel processat, el qual en el moment del xoc es trobava girant correctament en la rotonda. També en aquell tràmit d'al·legacions formulà oposició al recurs la representació processal del processat Fernando F.O. i de la Cia. CATALANA D'ASSEGURANCES, amb al·legacions equivalents a les exposades pel Ministeri Fiscal.

VII.- RESULTANT: que en el tràmit de la Vista del recurs les parts, en els seus informes, resumiren i insistiren en els seus arguments i punts de vista quedant el recurs vist per sentència.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que el problema que es planteja en el present recurs és un problema de prova, sobre la forma en que es produí el xoc, de la qual podria derivar la responsabilitat penal. Després de la seva acusació en el tràmit de conclusions provisionals, després de les proves practicades en el judici, el Ministeri Fiscal hagué de modificar la seva anterior qualificació per a sol·licitar en el tràmit definitiu l'absolució del processat per manca de proves sobre la forma de producció dels fets. La sentència acceptà aquesta posició, basada fonamentalment en que sobre com es produïren els fets hi caben dues hipòtesis explicadores, les dues possibles però antitètiques i excloents. L'única dada acreditada és que la col·lisió es produí entre la part davantera esquerra del vehicle conduït pel processat i la part lateral dreta del ciclomotor conduït pel perjudicat recurrent, de manera que el fet que el ciclomotor presenti danys únicament en la part lateral dreta demostrà que xocà contra un vehicle que estava a la seva dreta i tenint en compte que la col·lisió es produí a l'interior d'una rotonda pot portar a pensar que el recurrent es trobava avançant indegudament per l'esquerra del vehicle del processat, el qual quan es produí la col·lisió, estaria girant en dita rotonda. Com afirma la sentència en el seu segon Considerant, les dues versions contradictòries sobre la producció dels fets són possibles i no hi ha prova suficient sobre quina de les dues es correspon amb la realitat: o bé el conductor del vehicle

(el processat) no veié la motocicleta o bé fou el conductor del ciclomotor el qui no advertí la presència del vehicle i la maniobra que estava realitzant, havent reconegut el propi lesionat que circulava darrere del vehicle a una distància d'entre 1 i 3 metres, remarcant la sentència que l'accident es produí a l'interior d'una "rotonda" (tram circular o semi circular en el que conflueixen dues o més vies urbanes o interurbanes, per a quins llocs el Codi de la Circulació estableix les prioritats de pas, la distància de seguretat i demés previsions a observar).

II.- CONSIDERANT: que davant la manca de proves que els fets es produïren de manera que resultés la responsabilitat del processat, la sentència recorreguda s'ha vist en la necessitat d'acordar la seva absolució. No és acceptable el plantejament del recurrent de "protegir a la víctima", entenent per tal la que va rebre conseqüències lesives i danyoses més grans. Sens dubte que s'ha de protegir a les víctimes dels delictes però no es pot considerar tal a qui hagi sofert majors lesions o danys si no hi ha constància que hagin estat produïts per l'acció d'una altra persona a qui càpiga atribuir el fet il·lícit, lesiu o danyós. Si el simple fet d'haver rebut greus lesions fos determinant per atribuir la condició de perjudicat s'hauria de considerar tals, per exemple, als delinqüents que van cometre el delicte i pateixen l'explosió amb la que pensaven atemptar contra altres persones, o se'ls dispara l'arma, etc. Haver patit lesions, o lesions majors, és sense dubte un indicatiu exterior que s'ha pogut ser víctima d'un fet delictiu, però per establir-ho així en una sentència és necessari que es produeixin les proves indispensables en el judici. I a aquest respecte tampoc es pot acceptar l'argument del recurrent que ha de ser el processat el qui aportí les proves de la seva innocència. Al contrari, la innocència es presumeix fins el punt que avui és un dret constitucional establert en les Lleis Fonamentals i, entre elles, la Constitució d'Andorra. Aquesta presumpció exigeix a qui acusa el deure i la càrrega de provar el fet pel que acusa i la participació en ella del processat i imposa l'absolució si no hi ha hagut en la causa l'activitat probatòria de càrrec mínimament suficient per a desvirtuar aquell dret fonamental a la innocència, del qual es parteix sempre en el procés penal modern. Encara s'ha de recordar que en cas d'existir dubte la qüestió s'ha de resoldre acudint al clàssic principi *in dubio pro reo*, que imposa que qualsevol dubte sigui resolt a favor del processat (ambdós principis proclamats per aquesta Sala en multitud de sentències que, per conegudes, no és precís citar).

III.- CONSIDERANT: que per quant antecedeix, el recurs ha de ser desestimat i no és aconsellable entrar en una anàlisi més detinguda dels elements de prova existents en la causa per a no perjudicar de cap manera els drets dels protagonistes de l'accident que, en definitiva, hauran de ser resolts en el procés civil corresponent, pel al qual hauran de quedar reservades a les parts les accions corresponents, havent-se d'imposar les costes del present recurs, per disposició legal, al recurrent la impugnació del qual ha estat desestimada.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

La Sala Penal del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

D E C I D I M

1.- Desestimar el recurs d'apel·lació interposat per Paulo Jorge M.S.

2.- Confirmar la sentència dictada pel Tribunal de Corts en data 14 de novembre de 2000 en la causa núm. 110-1/99, que absolia al processat Fernando F.O. del delictes pel quin havia estat acusat.

3.- Imposar al recurrent el pagament de les costes processals devengades pel recurs.

4.- Retornar la Causa al M. Iltre. Tribunal de Corts, amb certificació de la present Sentència, per al seu compliment i execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.